

Arrest

nr. 168 147 van 24 mei 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de stad MENEN, vertegenwoordigd door de burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Franse nationaliteit te zijn, op 16 december 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de burgemeester van de stad Menen van 16 november 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze beslissingen werden op 16 november 2015 aan verzoeker ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die *loco* advocaat S. DEMYTENAERE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. GEEROMS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 maart 2015 diende verzoeker een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving als Unieburger - werkzoekende (bijlage 19), waarop hij werd verzocht de nodige stavingsstukken over te maken.

Op 16 juni 2015 nam de gemachtigde van de burgemeester van de stad Menen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 16 november 2015 nam de gemachtigde van de burgemeester de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit zijn thans de bestreden beslissingen, waarvan de motivering luidt als volgt:

“De betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt m te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van burger van de Unie. Overeenkomstig artikel 51, § 1, tweede lid van het genoemd koninklijk besluit van 8 oktober 1981 beschikt de betrokkene over een bijkomende termijn van een maand, namelijk tot 1-10-2015 (dag/maand/jaar), om de vereiste documenten over te maken: Bewijzen als werkzoekende, bewijzen van sollicitaties en bewijzen van een kans op reële tewerkstelling.

Gelet dat het verblijf van meer dan 3 maanden als werd geweigerd aan de betrokkene en dat hij/zij niet gemachtigd of toegelaten is tot verblijf op een andere basis dient de betrokkenen het land te verlaten binnen de 30 dagen, dit conform ar. 51§1, 3^E lid van het KB van 08/10/1981.

(...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

In de nota met opmerkingen werpt verweerder een exceptie van onontvankelijkheid op omdat het beroep laattijdig zou zijn ingediend. De bestreden beslissingen werden op 16 november 2015 aan verzoeker betekend, terwijl hij in de gevangenis te Ieper verbleef. Nu dit volgens verweerder een van de plaatsen is vermeld in artikel 74/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet) was volgens verweerder de verkorte beroepstermijn van 15 dagen zoals vermeld in artikel 39/57, § 1 van de Vreemdelingenwet van toepassing, zodat het beroep ingediend op 15 december 2015 laattijdig werd ingediend en dus onontvankelijk is.

Artikel 39/57, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de beroepen bedoeld in artikel 39/2 worden ingediend binnen dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze zijn gericht. Indien het beroep echter wordt ingediend door een vreemdeling die zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet of die ter beschikking is gesteld van de regering, dient het te worden ingediend binnen vijftien dagen na de kennisgeving van de bestreden beslissing.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) wijst erop dat de gevangenis van Ieper niet kan worden beschouwd als een dergelijke welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.577), zodat *in casu* de termijn om het beroep in te stellen dertig dagen vanaf de kennisgeving bedroeg en verzoekers beroep, ingediend per aangetekend schrijven van 16 december 2015, bijgevolg tijdig werd ingediend.

De exceptie van onontvankelijkheid wegens laattijdigheid wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1 In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 51, § 1 van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het Vreemdelingenbesluit).

Hij licht dit middel toe als volgt:

“Art. 51 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 stelt:

(...)

Verzoeker verblijft sedert 01.06.2015 in de gevangenis te Ieper, waar hij onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst.

Verzoeker mocht nooit enige briefwisseling ontvangen van verweerder.

Gelet op zijn detentie kon hij evenmin zelf contact opnemen met het gemeentebestuur om zijn dossier verder in orde te brengen.

Voor eensluidend verklaard afschrift Verweerster legt de bewijzen niet voor van het schrijven voor verlenging naar de werkelijke verblijfplaats van verzoeker, zodat verzoeker niet op correcte wijze werd aangeschreven.

Gelet op zijn aanhouding was het voor verzoeker daarenboven onmogelijk om zijn adreswijziging tijdig te doen. Ten eerste staat de duur van een aanhouding niet vast zodat een onmiddellijke adreswijziging niet noodzakelijk opportuun is. Ten tweede neemt een adreswijziging vanuit de gevangenis enige tijd in beslag.

Gelet op de nauwe verbondenheid tussen stadsbestuur en politiediensten kan er geen enkele twijfel over bestaan dat verweerster op de hoogte was van het verblijf van verzoeker in de gevangenis, zodat zij hem minstens daar had moeten aanschrijven.

Het is hoe dan ook duidelijk dat de kennisgeving, zoals vermeld in art. 51, §1,2e lid van het K.B. van 8 oktober 1981 niet rechtsgeldig is gebeurd.

Verweerster heeft derhalve haar verplichtingen niet nagekomen en heeft ten gevolge hiervan art. 51 §1 van het K.B. van 8 oktober 1981 geschonden.”

Verzoeker meent dat de gemachtigde van de burgemeester van de stad Menen zijn verplichtingen niet is nagekomen aangaande de weigering van zijn verklaring van inschrijving zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) die aan de thans bestreden beslissingen voorafging, en dat hij hierdoor artikel 51, § 1 van het Vreemdelingenbesluit heeft geschonden. Verzoeker stelt niet op correcte wijze te zijn aangeschreven en nooit enige briefwisseling te hebben ontvangen van de gemachtigde. Hij wijst erop dat hij sinds 1 juni 2015 in de gevangenis te leper verblijft, zodat hij onmogelijk tijdig een adreswijziging kon doen. Gezien de nauwe verbondenheid tussen stadsbestuur en politiediensten meent verzoeker dat de gemachtigde van de burgemeester ongetwijfeld op de hoogte was van verzoekers verblijf in de gevangenis, zodat hij hem minstens daar had moeten aanschrijven.

Artikel 51, § 1 van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“§ 1

Indien een burger van de Unie niet alle vereiste bewijsstukken overlegt binnen drie maanden na de indiening van zijn aanvraag voor een verklaring van inschrijving, weigert de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag, zonder hem het bevel te geven om het grondgebied te verlaten, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 20.

In dit geval beschikt de burger van de Unie over een bijkomende termijn van een maand om de vereiste documenten over te leggen. Deze bijkomende termijn van een maand begint te lopen vanaf de kennisgeving van de in het eerste lid bedoelde bijlage 20.

Indien de burger van de Unie nog altijd niet beschikt over de vereiste documenten binnen de bijkomende termijn van een maand bedoeld in het eerste lid, weigert de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag en geeft hij hem, zo nodig, het bevel om het grondgebied te verlaten door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 20.

(...)”

Uit deze bepaling blijkt dat de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag voor een verklaring van inschrijving kan weigeren middels een bijlage 20 zonder het bevel om het grondgebied te verlaten wanneer een Unieburger niet alle vereiste bewijsstukken overlegt binnen de drie maanden na indiening van zijn aanvraag. Vanaf de kennisgeving van deze bijlage 20 zonder bevel beschikt de Unieburger over een bijkomende termijn van een maand om de vereiste documenten over te maken, waarna zijn aanvraag kan worden geweigerd, zo nodig met een bevel om het grondgebied te verlaten.

In casu blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op 16 maart 2015 een aanvraag voor een verklaring van inschrijving indiende, waarna hij enkele stavingsstukken overmaakte. Op 14 september 2015 gaf de gemachtigde van de staatssecretaris de instructie aan de burgemeester om een bijlage 20 zonder bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker af te geven wegens onvolledigheid van het dossier. Op 16 juni 2015 nam de gemachtigde van de burgemeester vervolgens de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), waarin uitdrukkelijk werd vermeld dat verzoeker een bijkomende termijn van een maand kreeg om de vereiste bewijzen van sollicitaties en van een reële kans op tewerkstelling voor te leggen.

In het administratief dossier bevindt zich tevens een schrijven van de dienst Burger- en Welzijnzaken van de stad Menen aan de Dienst Vreemdelingenzaken te leper met de vraag om bij verzoeker langs te gaan in de gevangenis te leper om deze bijlage 20 van 16 juni 2015 te betekenen. Op dit schrijven, dat door de Lokale Politie van leper aan de stad Menen werd teruggestuurd, werd door wijkinspecteur H.P.

een stempel aangebracht evenals de vermelding "uitgevoerd op 24 september 2015". Inderdaad blijkt uit de akte van kennisgeving van de bijlage 20 van 16 juni 2015, die zich eveneens in het administratief dossier bevindt, dat deze op 24 september 2015 door verzoeker werd ondertekend.

Verzoekers stelling als zou hij nooit enige briefwisseling van de burgemeester van de stad Menen hebben ontvangen, mist dan ook feitelijke grondslag, zodat de Raad verzoeker niet kan volgen waar hij beweert dat de bijlage 20 van 16 juni 2015 zonder bevel om het grondgebied te verlaten waarin een termijn van een maand wordt toegekend om bewijzen voor te leggen, hem in weerwil van artikel 51, § 1 van de Vreemdelingenwet niet zou zijn betekend.

Een schending van artikel 51, § 1 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Het eerste middel is ongegrond.

4.2 In een tweede middel, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, voert verzoeker de schending aan van artikel 51, § 1 van het Vreemdelingenbesluit en van de materiële motiveringsplicht.

Hij licht dit middel toe als volgt:

"In de beslissing van verweester d.d. 16.11.2015 werd een bevel om het grondgebied te verlaten verwerkt.

Art. 51 §1, 3e lid stelt:

"Indien de burger van de Unie nog altijd niet beschikt over de vereiste documenten binnen de bijkomende termijn van een maand bedoeld in het eerste lid, weigert de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag en geeft hij hem, zo nodig, het bevel om het grondgebied te verlaten door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 20."

Voor eensluidend verklaard afschrift

De wet stelt derhalve dat een bevel om het grondgebied te verlaten enkel mag worden gegeven "zo nodig".

Dit houdt in dat verweester dit niet automatisch vermag te doen, waardoor zij verplicht is de reden van de afgifte van dit bevel om het grondgebied te verlaten afdoende en correct te motiveren, met inachtneming van alle gegevens die betrekking hebben op verzoeker.

De enige motivering die in de bestreden beslissing te lezen valt is:

Gelet dat het verblijf van meer dan 3 maanden als werd geweigerd aan de betrokkene en dat hij/zij niet gemachtigd of toegelaten is tot verblijf op een andere basis dient de betrokkene het land te verlaten binnen de 30 dagen, dit conform art 51 §1, 3e lid van het KB van 08/10/1981."

Verzoeker verblijft op heden, onder aanhoudingsmandaat, in de gevangenis te Ieper. Hij kan en mag derhalve op heden het land niet verlaten. Het is verzoeker dus onmogelijk te voldoen aan dit bevel.

Verweester, die hier ongetwijfeld van op de hoogte was op het ogenblik van de beslissing, temeer daar zij zelf de kennisgeving heeft verricht, heeft verzoeker aldus een bevel gegeven waar hij strafrechtelijk zelfs niet aan mag voldoen.

Verweester heeft nagelaten hiermee rekening te houden op het ogenblik van het nemen van de beslissing, zo blijkt toch minstens uit de motivering.

De beslissing werd dan ook niet voldoende gemotiveerd, zij maakt geen gewag van gegevens die pertinent zijn voor het dossier.

Er werd niet voldaan aan de materiële motiveringsplicht, zodat de beslissing nietig is."

Verzoeker wijst erop dat in artikel 51, § 1, 3de lid van het Vreemdelingenbesluit wordt bepaald dat een bevel om het grondgebied te verlaten slechts "zo nodig" wordt afgegeven. Een dergelijk bevel moet bijgevolg correct en afdoende gemotiveerd worden, rekening houden met verzoekers individuele situatie, en mag niet automatisch worden afgegeven. In dat licht wijst verzoeker erop dat de gemachtigde het bestreden bevel niet correct heeft gemotiveerd, door geen rekening te houden met het feit dat verzoeker in de gevangenis verblijft, waardoor hij onmogelijk aan dit bevel kan voldoen.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. De Raad dient de regelmatigheid van een bestuursbeslissing te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing (beoordeling *ex tunc*).

Artikel 51, § 1, derde lid van het Vreemdelingenbesluit, dat *supra* werd geciteerd bij de bespreking van het eerste middel, bepaalt inderdaad dat aan de Unieburger die na de bijkomende termijn van een maand nog altijd niet beschikt over de vereiste documenten, zo nodig het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven. Zoals verzoeker aangeeft, mag de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten bijgevolg niet automatisch zijn, maar impliceert deze bepaling dat rekening wordt gehouden met alle gegevens van het dossier.

In het bestreden bevel wordt gemotiveerd dat het bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker wordt afgegeven omdat hem het verblijf van meer dan 3 maanden werd geweigerd en hij niet gemachtigd of toegelaten is tot verblijf op een andere basis. Deze feitelijke vaststellingen worden door verzoeker niet betwist. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat de gemachtigde zou nagelaten hebben om met zijn situatie rekening te houden. Het loutere feit dat verzoeker op het moment dat de bestreden beslissing werd genomen in de gevangenis verbleef, verhindert geenszins dat hem een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven. Bijgevolg kan ook geen onredelijkheid in hoofde van de gemachtigde worden weerhouden. Zoals verweerder aangeeft in de nota met opmerkingen voorziet artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet erin dat de vreemdelingen die, zoals verzoeker, in een strafinrichting zijn opgesloten en tegelijk het voorwerp uitmaken van een beslissing tot verwijdering, onmiddellijk kunnen worden verwijderd of overgebracht naar een plaats die valt onder de bevoegdheid van de minister met het oog op hun effectieve verwijdering, nadat ze hebben voldaan aan de straffen opgelegd door de hoven en rechtbanken.

Gelet op het feit dat verzoeker zijn middel enkel ontwikkelt in de voormelde zin blijkt niet dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten niet correct werd gemotiveerd. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 51, § 1 van het Vreemdelingenbesluit blijkt niet.

Het tweede middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig mei tweeduizend zestien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES